

LIJNWEDSTRIJDEN

E.K. lijn voor junioren en -23-jarigen in Montemor-o-Velho (Portugal)

Dit jaar ging het EK lijn voor junioren en -23-jarigen door in het Portugese Montemor-O-Velho. Maar liefst 11 NWC-ers mochten met de nationale ploeg mee naar de zon aangevuld door een aantal familieleden. Sommige van onze clubgenoten mochten deelnemen aan meerdere nummers maar er waren er ook 5 die slechts in één nummer(tje) uitkwamen. Toch mocht dit de pret niet drukken mede door het feit dat er eentje bij was die moest trachten haar Europese titel van 2011 te verdedigen. Na haar titel in de K1 1000 meter vorig jaar bij de dames junioren en haar twee vice-wereldtitels keek iedereen benieuwd uit naar de prestaties van Hermien Peters. Zij nam dan ook vol vertrouwen deel aan dit kampioenschap en stelde niet teleur! Hermien won met overmacht zowel de K1 500 m als de K1 1000 m bij de dames junioren. Maar ook andere clubgenoten konden een finaleplaats halen: Lize Broekx had bij de

-23-jarigen op de K1 500 m pech doch op de K1 1000 m miste ze net de bronzen medaille. Later won ze nog de B-finale van de K1 500 m. Ook Artuur Peters en Raf Huibers haalden de finale en werden er 9-de in de K2 over 1000 m. Verder waren buiten de 4 finaleplaatsen nog 7 B-finales waarvan de uitslagen in onderstaande tabel kan terugvinden. Proficiat aan alle NWC-ers voor hun inzet en hun prestaties en vooral aan Hermien die onze club weer twee medailles én de dubbele

Europese titels bezorgde. Hieronder nog een reisverslag van Diana die als meegereisde ouder haar ervaringen neerschreef.

Portugal voor dummies

Als vaarder krijg je kansen. Te mogen deelnemen aan het Europees Kampioenschap Lijn bij junioren en -23jarigen bijvoorbeeld. Dit jaar was dat begin juli in Portugal.

Maar ook als ouder kan je soms een graantje meepikken! Wij grepen de kans om mee te gaan naar Portugal. Het vliegend vervoer was ons eerste avontuur. Voor Johan, Hanna en Joke de allereerste keer in een vliegtuig. Dat was spannend. Maar voor een toch reeds geroutineerde vlieger onder ons blijft het altijd even angstaanjagend spannend. Al eens bij iemand het angstzweet zien uitbreken? Wij wel, hé Walter.

Gelukkig zijn we veilig geland in Porto. Porto? De stad van 'de' Porto? Dat moesten we toch eens gezien hebben. We maakten van onze eerste dag een toeristenuitstap in de mooie oude stad. Trappen op en af ... we hadden onze portie sport alvast gehad. De rest van ons verblijf in Portugal hebben we het gevoeld in onze kuit en schenen.

Ook de lokale keuken moesten we geproefd hebben. Maar eigenlijk waren er in die oude stadsbuurt geen echte restaurants te bespeuren. Een oud tandeloos vrouwtje kreeg ons in de gaten en stuurde ons een eetgelegenheid binnen. 'Muito boa comida' zei ze. Duistere zaak,

ontzettend smal (twee keukentafels breed ongeveer), oud maar bovenal authentiek. Veel keuze was er niet, dus namen we de suggestie. Het was echt superlekker. We waren onder de indruk van deze plek ... dat moesten we hebben hé!

Met onze gehuurde auto's dan maar op naar de rest van de Belgen in 'Figuera da Foz'. We lagen in hetzelfde hotel als de Belgischevaarders en hoopten hen die avond nog te ontmoeten. Ze stapten net uit het busje toen we arriveerden. Maar veel tijd om ons met onze kinderen bezig te houden kregen we niet. Dat gaat er nogal professioneel aan toe in die Belgische ploeg hoor. Na het avondeten volgde er een briefing met de coaches en moesten de vaarders vroeg naar bed. Wat logisch is natuurlijk.

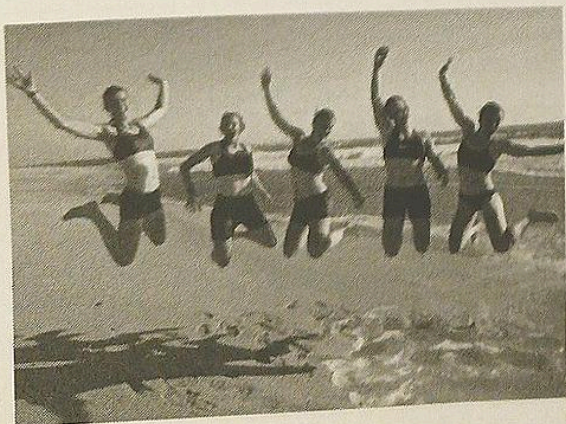

Daar wij de volgende dag geen wedstrijd moesten varen, wilden we nog wel eens een stapje in de wereld zetten. Op zoek naar nog meer Portugese lekkernijen volgden we het strand. Verkeerde kant op gegaan, zo bleek. Na kilometers lang stappen (twee volgens Leen en Johan, zeker tien volgens Walter en mij) langsheen fastfoodbars, speelhallen en caféétjes met veel neonverlichting, ontdekten we toch een gezellige tapaz-bar op z'n Portugees. Weer lekker!

Vanaf de volgende dag begonnen de wedstrijden in Montemor-o-Velho. Neen, neen, je zegt niet 'vélo', maar 'vêljo' op zijn Portugees. Uitslagen en resultaten laten we over aan mensen met meer kennis van zaken en vind je elders in dit boekje.

Iets over de sfeer misschien? Ondanks de vele landen die deelnamen waren er niet zo heel veel supporters. Wij Belgen waren goed vertegenwoordigd. Met Belgische vlag en driekleur op de wangen moedigden we onze nationale ploeg met luide stem aan. Hiervan kregen we dan weer dorst. De 'supermario' lokte ons naar de biertent. Het was geen Achelse maar dat Portugees biertje kon er wel mee door. Gelukkig waren het halve liters. Nog meer redenen om op tijd en stond de tapkraan op te zoeken, waren de blakende zon en de schrale toch wel harde wind. Om zich hiertegen te beschermen transformeerde Leen van tijd tot tijd naar Fatima. Maar ook dat hielp maar even ... op die tribune droogde je echt hélemaal uit!

Zo ging de ene wedstriiddag in de andere over. Tussen de wedstrijden door namen we toch de tijd om wat sightseeing te doen. Het kasteel op de heuvels van Montemor-o-velho trok onze aandacht. Het was de moeite van een bezoek waard. Op het authentieke pleintje in het dorpscentrum was het gezellig toeven op een terras.

Zowat elke avond werd door de kinderen afgesloten met een zwempartij in de wilde oceaan. Zulke golven kennen we bij ons niet. De laatste avond kregen ook onze vaarders toestemming om een frisse duik te nemen. De pret kon niet op. Daarna maakten ze zich klaar voor een welverdiend avondje (nachtje?) uit. Dat hadden ze ook verdiend.

Proficiat allemaal.